

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoR/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	4122206511
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4122206511.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: J. Q., narodený XX. H. XXXX, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, dieťa matky: Z.. Q.K. Q., narodená XX. K. XXXX, trvale bytom N. XXX, právne zastúpená: JUDr. Diana Beresecká, advokátka so sídlom Farská 33, Nitra a otca: Z.. J. Q., narodený XX. G. XXXX, trvale bytom F. XX, Q., toho času bytom N. XXX, právne zastúpený: Mgr. Juraj Hedera s. r. o., so sídlom P. Benického 786/6, Nitra, za účasti prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre, o návrhu otca a matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas do rozvodu manželstva, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 24P/161/2022, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 09. septembra 2025 sp. zn. 11CoP/199/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoP/199/2024 z 09. septembra 2025 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zveril maloletého J. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov tak, že matka bude vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého od pondelka od 08:00 hod. párneho týždňa do pondelka do 08:00 hod. nepárneho týždňa a otec bude vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého od pondelka od 08:00 hod. nepárneho týždňa do pondelka do 08:00 hod. párneho týždňa. Odovzdávanie maloletého bude prebiehať tak, že rodič, ktorý mal maloletého vo svojej osobnej starostlivosti odovzdá maloletého do predškolského zariadenia a druhý rodič si maloletého prevezme v ten istý deň v predškolskom zariadení o 15:30 hod. V prípade ak bude predškolské zariadenie zatvorené, bude odovzdávanie maloletého realizované v domácnosti toho rodiča, ktorého starostlivosť končí. Výrokom II. súd rozhodol, že počas trvania striedavej osobnej starostlivosti sa výživné na maloleté dieťa neurčuje, výrokom III. určil, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok a výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

2. Na odvolanie otca Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

2.2. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému J. na čas do rozvodu ich manželstva. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či boli splnené podmienky na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov v týždňových intervaloch za podmienok a spôsobom určeným vo výroku I, ako i správnosť ostatných výrokov a to výroku II., ktorým súd výživné na maloleté dieťa neurčil, výroku III., ktorým súd oprávnil oboch rodičov zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok a napokon i správnosť závislého výroku IV. o trovách konania.

2.3. Odvolací súd preskúmal správnosť postupu a napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia, odvolacou argumentáciou i celým obsahom spisu konštatuje, že rozsudok je vecne správny a zákonný, keď prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci, výsledky tohto dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom dospel v podstatných veciach k správnym skutkovým zisteniam a súčasne vec i správne právne posúdil. Odvolací súd sa plne stotožnil s podstatou odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu otca nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a vzhľadom na predstreté odvolacie námietky však doplnil nasledovné:

2.4. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, podstatou odvolacej argumentácie otca boli predovšetkým procesné pochybenia súdu, ktorý mu mal nesprávnym procesným postupom znemožniť uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, namietajúc nezákonnosť, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku a potom tiež nedostatky v skutkových zisteniach súdu a jeho právnom posúdení veci. Po preskúmaní veci však odvolací súd žiadne z vytýkaných nedostatkov nezistil.

2.5. Odvolateľ predovšetkým tvrdil, že znalecký posudok č. 40/2023 (získaný v inom súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 11P/206/2022 o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletému na čas po rozvode), ktorý súdu poslúžil ako nosný dôkaz na podporu ním zvoleného rozhodnutia, súd nezískal zákonným spôsobom, keďže matka navrhla súdu vykonanie znaleckého dokazovania bez toho, aby súd otvoril pojednávanie a ak sa pojednávanie neotvorilo, zákonný sudca potom nebol oprávnený po vyvolaní veci umožniť matke, resp. jej právnej zástupkyňi navrhovať dôkazy, ale mal pojednávanie bez ďalšieho odročiť. Odvolací súd však uvedenú odvolaciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.6. Z obsahu rozvodového spisu vyplýva, že vo veci rozvodu manželstva a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas po rozvode Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie vytýčil pojednávanie na deň 24. 01. 2023, na ktoré sa nedostavil otec, ktorý predchádzajúci deň doručil súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že momentálne je bez právneho zastúpenia, čo spôsobuje, že oproti manželke nemá rovnakú šancu na obhajobu a keďže prípad je komplikovaný, otec nevyhnutne potrebuje primeraný čas na nájdenie nového zástupcu, ktorý potom potrebuje čas na prípravu, zároveň otec maloletého J., ktorý je zverený do otcovej starostlivosti, v označenom čase nemá komu dať do opatery. Zo zápisnice z predmetného pojednávania vyplýva, že súd zaprotokoloval prítomnosť matky, jej právnej zástupkyne a kolízneho opatrovníka, konštatoval neprítomnosť otca a oboznámil dôvody, pre ktoré žiadal o odročenie pojednávania. Právna zástupkyňa matky uviedla, že nesúhlasí s odročením pojednávania, nakoľko zo strany otca sa jedná len o úmyselné predlžovanie konania, keď od podania návrhu a od doručenia predvolania na pojednávanie mal dostatok času na prípravu. Navrhla, aby súd rozhodol o ustanovení znalca z odvetvia psychológia a psychiatria, ideálne znalecký ústav a aby sa skúmal duševný stav oboch rodičov a v rámci posudku z oblasti psychológie aj predpoklad rodičovskej kompetencie, kolízny opatrovník súhlasil. Na to súd vyhlásil uznesenie, ktorým pojednávanie odročil na neurčito s tým, že obaja rodičia oznámia v súdom určenej lehote otázky na znalca. Následne uznesením č.k. 11P/206/2022-123, právoplatným dňa 22. 03. 2023, súd ustanovil v konaní Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o. a nariadil znalecké dokazovanie, v ktorom znalcovi uložil zodpovedať otázky, na ktorých participovali tak matka ako aj otec. Otec vzniesol námietku zaujatosti voči znalcovi, ale súd uznesením zo dňa 06. 04. 2023

rozhodol, že Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o. nie je vylúčený zo súdneho konania sp. zn. 11P/206/2022.

2.7. Podľa § 187 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (ods. 1). Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (ods. 2).

2.8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je zrejmé, že tvrdenie otca o nezákonnosti získaného dôkazu (predmetného znaleckého posudku) z dôvodov, ktoré v odvolaní uvádza, nemajú žiadne opodstatnenie. Z nijakého ustanovenia zákona nevyplýva, že by účastníci mohli navrhovať dôkazy iba na pojednávaní, môžu tak robiť kedykoľvek v priebehu konania a to aj písomne, až dovtedy, kým súd neukončí dokazovanie. Konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu však navyše je nenávrhovým konaním, v ktorom ako vyplýva z ustanovení Civilného mimosporového poriadku, je povinnosťou súdu zistiť skutočný stav veci a za tým účelom je súd povinný vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci. Odvolateľom vytýkaný postup súdu, ktorý akceptoval návrh právnej zástupkyne matky na vykonanie znaleckého dokazovania (ak by aj bol vykonaný mimo otvoreného pojednávania), preto v žiadnom prípade nemohol mať za následok nezákonnosť získania dôkazu - znaleckého posudku, keďže je irelevantné, či návrh na vykonanie tohto dôkazu predložila matka v konaní písomne, alebo ústne pred súdom, alebo o vykonaní takéhoto dôkazu rozhodol súd aj bez návrhu. Keďže potom tento znalecký posudok podaný v konaní o rozvod manželstva je nepochybne relevantným dôkazom i v tomto konaní, správne postupoval súd prvej inštancie v predmetnej veci, pokiaľ tento dôkaz vykonal i v prejednávanej veci, pričom to urobil spôsobom ustanoveným zákonom (zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 13. 09. 2024 vyplýva, že obsah znaleckého posudku bol riadne oboznámený na pojednávaní). Z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o uvedenú odvoláciu námietku, súd prvej inštancie nijako nepochybil a nedošlo k žiadnemu porušeniu práv otca maloletého.

2.9. Ďalej odvolateľ namietal, že súd náležite nevykonával dokazovanie a nezistil skutkový stav vo vzťahu k matke a jej zdravotnému stavu a s tým súvisiacej spôsobilosti matky na výkon rodičovských práv a povinností k maloletému, súd podľa neho pochybil, keď vychádzal výlučne z vyššie označeného znaleckého posudku, ktorý odporuje všetkým ostatným dôkazom. Otec navyše vytýka znaleckému posudku nielen nezákonnosť, ale i nesprávnosť tvrdiac, že pod vplyvom tohto znaleckého posudku sú diagnózy matky popierané, zľahčované a označované za prekonané, keď znalecký posudok reálne spravil z matky ako doživotného psychiatrického pacienta s viacerými diagnózami (trvalými), zdravého človeka (škodlivé užívanie ako dočasné, prekonané), pričom podľa neho základný omyl znaleckého ústavu, resp. protizákonnosť jeho posudku podľa názoru otca spočíva v tom, že jeho predmetom a úlohou nebolo spätné posudzovanie zdravotného stavu matky, ale zisťovanie jej súčasného zdravotného stavu.

2.10. Odvolací súd však názor otca nezdieľa. Je celkom nepochybné, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočne širokom rozsahu, ktorý zodpovedá závažnosti tejto otázky v kontexte zistených okolností prípadu a dostatočne preskúmal zdravotný stav matky (i otca), čo vyplýva i z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 13. 09. 2024, ktorý obsahuje aj výpočet vykonaných dôkazov. Súd vychádzal teda nielen zo znaleckého posudku, ktorého závery otec v odvolaní spochybňuje, ale i z obsahu všetkých relevantných listinných dôkazov, i keď znalecký posudok č. 40/2023 bol jedným z hlavných dôkazov, na ktorom súd založil svoje rozhodnutie. Práve znalecký posudok predstavuje totiž významný dôkazný prostriedok v otázkach, kam odborné znalosti súdu nesiahajú a pokiaľ tento spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, ako tomu bolo v uvedenom prípade, niet dôvodu, aby si súd bez relevantných dôvodov (aké tu však nevyšli najavo) urobil ohľadom psychického zdravia účastníka konania iný záver než vyplýva z posudku na to špecializovaného odborníka. Uvedená skutočnosť však neznamena, že by súd v danom prípade nebol vzal do úvahy ostatné vykonané dôkazy, vrátane skorších lekárskeho správ týkajúcich sa zdravotného stavu matky, ktoré potvrdzujú jej nadužívanie alkoholu v minulosti.

3. Pokiaľ otec potom v odvolaní namietal, že matka nespĺňa osobnostné a zdravotné predpoklady na vykonávanie osobnej starostlivosti o maloletého, toto zo súdom vykonaného dokazovania nevyplýva. Skutočnosť, že matka v minulosti preukázateľne trpela abúзом alkoholu, nemá aktuálne vplyv na spochybnenie jej rodičovských kompetencií. Absencia spôsobilosti starať sa o maloleté dieťa na strane

matky nebola v konaní preukázaná, naopak, súdom ustanovený znalecký ústav v posudku uviedol, že obaja rodičia sú na to dostatočne kompetentní, dokonca práve na strane otca bolo znalcom konštatované menej vyzreté rodičovské správanie najmä vo vzťahu spolupráce s druhým rodičom a horším oddeľovaním svojich potrieb od potrieb dieťaťa.

3.1. Matkin zdravotný stav bol preskúmaný i súdnymi znalcami z odboru psychiatrie, ktorí u nej nezistili chronický alkoholizmus. V období 02-06/2022 bola u matky diagnostikovaná porucha psychiky a správania spôsobená užívaním alkoholu, ktorá bola hodnotená ako syndróm závislosti. Pri znaleckom posúdení a komplexnom zvážení klinickej symptomatiky, priebehu úzkostnej poruchy a tetanie, ale aj reakcie na liečbu a absencii dlhodobých zdravotných a sociálnych následkov závislosti, sú znalkyne toho názoru, že sa jednalo o škodlivé užívanie alkoholu. Od absolvovania protialkoholického liečby vyšetovaná abstinuje, čo preukazujú aj lekárske a laboratórne vyšetrenia. Odvolací súd pripomína, že znalkyne z odboru psychiatria vo svojich záveroch vychádzali nielen z osobných vyšetrení matky ale i z jej zdravotnej dokumentácie a podrobne vysvetlili dôvody, pre ktoré prijali svoje závery, a to práve v kontexte i skorších lekárskeho správ a nálezov, spolu s objasnením dôvodov, pre ktoré sa tieto závery od nich čiastočne odchyľujú. Preto ani neobstojí odvolací argument otca, že by mal súd pochybiť tým, že zamietol návrh otca na výsluch znalca (požadovaný otcom z dôvodu existencie množstva pochybností a rozporov medzi predmetným znaleckým posudkom a ostatnými dôkazmi). Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo vykonávanie takéhoto ďalšieho dôkazu nehospodárnym. Tvrdenia odvolateľa, že súd nevzal do úvahy skoršie lekárske správy a neposúdil ostatné významné súvislosti sú nepodložené, naopak, súd práve prostredníctvom znaleckého ústavu, teda na to zriadeného špecializovaného vedeckého a odborného pracoviska disponujúceho hlbokými vedomosťami v špecializovaných odboroch - tu psychológie a psychiatrie, podrobne preskúmal a vyhodnotil zdravotný stav matky zo všetkých významných hľadísk a z vykonaného dokazovania dospel k správne záveru, že u matky nie sú prítomné žiadne patológie, ktoré by ju zo starostlivosti o syna mali vylučovať.

3.2. Skutočnosť, že v minulosti matka mala výrazné problémy s alkoholom ju nemôže v súčasnosti bez ďalšieho vylúčiť z jej úlohy aktívneho rodiča, keď táto dlhodobo abstinuje a psychologické ani psychiatrické vyšetrenia znalcov nezistili u nej aktívnu závislosť od alkoholu ani zmeny osobnosti, ktoré by svedčili pre depriváciu či degradáciu osobnosti v dôsledku dlhodobého konzumu alkoholu, ani u nej neboli zistené riziká ohrozenia života maloletého a napokon ani neboli súdom zistené počas konania žiadne nedostatky v starostlivosti o dieťa, ktorú matka aj aktuálne vykonáva.

3.3. Vychádzajúc z uvedeného a reagujúc na odvoláciu argumentáciu otca je treba uzavrieť, že odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť napadnuté rozhodnutie, pričom v danom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania opodstatňujú prijatie záveru, že zverenie maloletého J. do striedavej osobnej starostlivosti predstavuje vhodný model osobnej starostlivosti a zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletého dieťaťa, ktoré má vybudované silné citové väzby k obojom svojim rodičom, zároveň bola preukázaná osobnostná i zdravotná spôsobilosť oboch rodičov, ktorí na výchovu syna disponujú dostatočnými rodičovskými kompetenciami i vhodnými bytovými podmienkami a obaja rodičia aj majú záujem starať sa o maloleté dieťa. Rozhodnutím súdu tak tiež nepochybne bude rešpektované i právo maloletého J. na výchovu a starostlivosť zo strany oboch rodičov a jeho právo na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi, ktorých má rovnako rád. Ako tiež správne zdôvodnil i súd prvej inštancie, bydliská rodičov sú navyše neďaleko od seba, a i toto poskytuje vhodný priestor pre realizovanie striedavej osobnej starostlivosti, ktorá maloletého nezaťažuje a umožní mu profitovať z výchovy a prítomnosti oboch jeho rodičov.

3.4. Podľa názoru odvolacieho súdu niet žiadneho dôvodu považovať rozhodnutie prvoinštančného súdu za arbitrárne, nepreskúmateľné či prekvapivé ako tvrdí odvolateľ. Z napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, z akých dôkazov súd vychádzal, čo nimi zistil, aké závery z dôkazov vyvodil a na čo pri rozhodovaní prihliadal, pričom jeho úvahy sú konkrétne, zrozumiteľné a dostatočne presvedčivé. Súd sa náležite riadil zákonom stanovenými kritériami, prihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti a posúdil vec zo všetkých významných hľadísk, predovšetkým z hľadiska najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa v tom najširšom zmysle a berúc do úvahy i nezastupiteľnú úlohu matky i otca v živote dieťaťa. Odvolací súd nezistil procesné pochybenia, ktorými by mal byť otec na jeho právach účastníka konania dotknutý.

3.5. Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd oprávnil oboch rodičov maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, vyhodnotil odvolací súd i v tejto časti odvolanie ako nedôvodné, nakoľko súd matku nemal

dôvod vylúčiť ani z uvedených práv, keď na to nezistil žiadne relevantné dôvody, odhliadnuc od skutočnosti, že vo vzťahu k uvedeným právam otec nie je predmetným rozhodnutím súdu nijako ukrátený vzhľadom na to, že úplne rovnaké práva boli priznané obom rodičom maloletého.

3.6. Za rovnako správny považoval napokon odvolací súd i výrok o výživnom, ktorý vychádzal zo zistenia, že životná úroveň rodičov je približne rovnaká a preto počas trvania striedavej osobnej starostlivosti nebol dôvod na určenie vyživovacej povinnosti niektorému z nich. Keďže otec v odvolaní neuviedol vo vzťahu k výroku o výživnom žiadnu takú odvolaciu argumentáciu, s ktorou by sa musel odvolací súd osobitne vysporiadať a ani súd nezistil pochybenia týkajúce sa tohto rozhodnutia, preto i v tejto časti vyhodnotil odvolanie ako nedôvodné.

3.7. Záverom uviedol, že ďalšie argumenty odvolateľa už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov.

3.8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP.

4. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie otec. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ namietal vo vzťahu k bodu 7. rozsudku odvolacieho súdu, že nedostatočným a nepreskúmateľným spôsobom čiastočne reprodukuje odvolanie a doplnenie 1., pričom väčšinu znenia odvolania a doplnenia 1. v texte rozsudku vynecháva a opomína, preto nemohol ani rozhodnúť o odvolaní a doplnení odvolania zákonne a ústavne konformným spôsobom. To ani nedodrжал, keď v celom znení napadnutého rozsudku na podrobnú argumentáciu navrhovateľa z odvolania a z doplnenia 1. nereagoval a ani o nich nerozhodol. Tento základ je teda pre posúdenie veci absolútne nedostatočný, nepreskúmateľný nepodložený ani môže byť akceptovateľný. Z napadnutého rozsudku nevyplyva ako sa odvolací súd vysporiadal s odvolaním a doplnením 1, keď tieto podania nepremietol do textu napadnutého rozsudku. Krajský súd si tak v rámci bodu 7. povyberal určitú časť argumentácie navrhovateľa a tú previedol do rozsudku. Odvolateľ vôbec nevie a nie je zjavné ako odvolací súd rozhodol o navrhovateľom uplatnenom odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a podľa § 62 ods. 1 CMP. Krajský súd tak porušil ustanovenie § 387 ods. 3 CSP a § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP.

4.1. Ďalej poukázal na bod 13. napadnutého rozsudku, že odvolací súd v tomto bode nepreskúmateľným spôsobom čiastočne reprodukuje doplnenie 2. pričom znenie doplnenia 2. v texte rozsudku v celom rozsahu vynecháva a opomína. Rovnako v tomto smere považoval toto zdôvodnenie za nepreskúmateľné, neakceptovateľné.

4.2. Ďalej tiež poukázal na bod 15. napadnutého rozsudku, odvolací súd v tomto bode nedostatočným, nepreskúmateľným spôsobom čiastočne reprodukuje doplnenie 3., pričom v texte rozsudku ho v celom rozsahu vynecháva, opomína, nepremietol ho do rozsudku v rámci skutkového stavu rozhodnutia, čo tvorí základ pre samotné posúdenie a preskúmanie veci. Z tohto dôvodu je aj tento záver nedostatočný, nepreskúmateľný a nepodložený. Nevyplyva ako sa odvolací súd vysporiadal s doplnením 3. odvolania, keď toto podanie ani nepojal do textu napadnutého rozsudku.

4.3. Rovnako poukázal na bod 16. napadnutého rozsudku, pričom v tomto bode nedostatočným a nepreskúmateľným spôsobom čiastočne reprodukuje doplnenie 4., pričom v rámci skutkového stavu ho nepreniesol do rozhodnutia, čo tvorí základ pre samotné posúdenie preskúmania veci, v tomto smere je tiež rozhodnutie nepreskúmateľné, nepodložené a zmätočné.

4.4. Poukázal na ustanovenia § 220 ods. 2, § 393 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP. S poukazom na uvedené ustanovenia je zjavné, že napadnutý rozsudok a rovnako ako aj rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa ani základné atribúty a predpoklady dané všeobecne záväznými predpismi.

5. V druhej časti dovolania poukazuje na body 32. a 33. napadnutého rozsudku. Navrhovateľ nerozumie a z napadnutého rozsudku nie je preskúmateľné z akých konkrétnych dôvodov odvolací súd názor otca nezdieľa, keď odvolanie, doplnenie 1., doplnenie 2., doplnenie 3. a hlavne celé doplnenie 4. odignoroval a týmto formálne a to v prospech odporcu a v prospech neznámych páchatel'ov, ktorí znalecké dokazovanie v prospech odporcu a jeho spätného protiprávneho vyličenia zmanipulovali.

Navrhovateľovi nie je zrejmé, že ako môže senát Krajského súdu v Trnave poprieť citovaný len 1 zo stoviek argumentov navrhovateľa k predmetu a úlohe znaleckého dokazovania, keď ide o objektívny fakt vyplývajúci z dotknutého uznesenia Okresného súdu Nitra k ustanoveniu znaleckého ústavu a taktiež zo znaleckého posudku ako takého. Ide teda o popieranie objektívnej reality a faktov. Navrhovateľ sa ďalej pýta o aké iné listinné dôkazy ide, keď celý rozsudok súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je založený len na jednom znaleckom posudku, pričom všetky správy J.. E. Y. boli prispôsobené a deformované dodatočne výlučne na základe tohto znaleckého posudku. Naopak všetky navrhované dôkazy, výsluchy znalcov, dodatočné splnenie edičnej povinnosti J.. P.G. T. a ďalšie množstvo dôkazov bolo odmietnutých a popretých len preto, aby sa náhodou neohrozilo alebo nevyvrátilo znalecké dokazovanie, ktoré malo za úlohu dodatočne spätne a hlavne protiprávne vyliečiť odporcu z viacerých psychiatrických diagnóz.

5.1. Vo vzťahu k bodu 34. napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací súd opakovane svojvoľne a nepreskúmateľne pojednáva o abúze alkoholu, sám vychádza zo zjavne protiprávne zmanipulovaného znaleckého skúmania v zmysle doplnenia 3. a doplnenia 4. na základe ktorého prišlo protiprávne k spätnej zmene psychiatrických diagnóz odporcu na dočasnú novú diagnózu: „škodlivé užívanie“. Odvolací súd formálne a bez dôvodov opakuje to, čo uviedol súd prvej inštancie, pričom vôbec nereaguje na odvolanie a hlavne doplnenia odvolania, ktoré podrobne preukazujú presný opak. Odvolací súd nezaujíma zdravotný stav odporcu a bezpečnosť maloletého.

5.2. Ďalej poukázal na bod 35. rozsudku, pričom po preštudovaní doplnenia 4. je z citovaného bodu 35. zrejmé, že ide o obhajobu autora znaleckého posudku, pričom odvolací súd dokonca opakuje a cituje závery z predmetného znaleckého posudku. Vysvetlenie znalkyň je nepreskúmateľné a protiprávne. Navrhovateľ od Krajského súdu v Trnave očakával, že v kontexte doplnenia 4. sám odvolací súd nariadi pojednávanie a sám vykonal výsluch dotknutých znalcov, po tom, čo je napísané v doplnení 3. a v doplnení 4. Skutočný stav vecí a skutkový stav vecí však v tomto súdnom konaní zrejme nemožno zistiť a nemožno ani vykonať výsluch znalcov, pretože by sa náhodou zistila pravda.

5.3. Vo vzťahu k bodu 36. napadnutého rozsudku uviedol, že v kontexte navrhovaného vykonaného dokazovania je tento záver rovnako nepodložený, pretože sám odvolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach pojednával o miere nebezpečenstva a riziku zlyhania odporcu a o dôkladnom preverovaní zdravotného stavu odporcu.

5.4. Vo vzťahu k bodu 37. rozsudku odvolacieho súdu uviedol, že odmieta prijať nepreskúmateľný a nepodložený argument, že v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že ignoroval odvolanie 4. doplnenia odvolania. Navrhovateľ s poukazom na argumentáciu uvedenú v dovolaní žiada prieskum skutkových zistení dovolacím súdom aj v kontexte kontroly postupu odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie.

5.5. V tretej časti dovolania vo vzťahu k bodu 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že tento je nepreskúmateľný, nepodložený a zmätočný. K bodu 20. napadnutého rozsudku uviedol, že navrhovateľovi nie je zrejmé ako odvolací súd vyhodnotil uvedené skutočnosti a predmet skúmania, keď sa s odvolacími argumentmi navrhovateľa vôbec nezaoberal.

5.6. K bodu 21. uviedol, že ide o formálny odsek rozsudku, ktorý sa opakuje vo väčšine rozhodnutí odvolacích súdov.

5.7. K bodu 42. rozsudku uviedol, že tento je nedôvodný, nepodložený, pretože v prípade zohľadnenia odvolania a doplnenia by odporca nemal šancu ani na výkon striedavej osobnej starostlivosti o maloletého, t.j. ide o únik od reality. Na základe uvedeného došlo k porušeniu článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5.8. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

6. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie kolízny opatrovník. Uviedol, že kolízny opatrovník nemá v kompetencii posudzovať a vyjadrovať sa k procesným postupom a úkonom súdu.

6.1. K dovolaniu sa písomne vyjadrila matka. Navrhla, aby bolo dovolanie otca zamietnuté. Otec porušenie svojho procesného práva na spravodlivý proces vidí v údajnej absencii riadneho odôvodnenia,

avšak neuvádza konkrétne skutočnosti s ktorými sa sudy údajne nevysporiadali. Len z kontextu dovolania je zrejmé, že otec nie je spokojný s výsledkami vykonaného dokazovania ohľadne aktuálneho zdravotného stavu jej ako matky. Ohľadne jej zdravotného stavu bolo vykonané rozsiahle dokazovanie množstvom odborných dôkazov, nie laických tvrdení otca. Bolo jednoznačne preukázané, že je lepším rodičom a je v záujme dieťaťa, aby vykonávala starostlivosť o maloletého vo väčšom rozsahu ako otec. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že osobné záujmy otca a jeho nenávisť voči nej sú na prvom mieste pred záujmami maloletého dieťaťa. Otec vytýka odvolaciemu súdu, že v odôvodnení rozhodnutia necituje celé texty v doplnení odvolania zo dňa 24. 03. 2025 a 23. 05. 2025. Odvolací súd správne konštatoval, že otec v doplneniach odvolania zotrúval na svojej argumentácii, ktorú uvádzal v odvolaní, opakovane poukazoval na údajné diagnózy matky, poškodzovanie otca a jeho rodiny v súvislosti s inými súdnymi konaniami, na nesprávnosť znaleckého posudku, jeho rozpor s predchádzajúcimi stanovenými diagnózami, jeho nezákonnosť. V doplneniach odvolania neuvádzal žiadne nové rozhodné skutočnosti, ktoré by viedli k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie. Otec tiež namietal aj postup súdov, ktoré zamietli jeho návrh na doplnenie dokazovania výsluchom znalcov, odvolací súd odôvodnil prečo sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vykonanie takéhoto dôkazu by bolo nevhodné. Nesúhlas otca so závermi znalcov a iných odborníkov a jeho nesúhlas s postupom odvolacieho súdu ho neopravňuje ku krivému obviňovaniu k spochybňovaniu dôvodnosti existencie odvolacieho súdu.

6.2. Kolízny opatrovník doložil do spisu podanie zo dňa 23. 01. 2026. Dňa 23. 01. 2026 sa na základe predvolania dostavili obaja rodičia maloletého dieťaťa spolu s maloletým J., pričom maloletý prišiel v sprievode matky, ktorá v uvedenom týždni vykonáva s maloletým J. striedavú starostlivosť. Rozhovor s maloletým bol vykonaný bez prítomnosti rodičov. Vzhľadom na nízky vek maloletého a jeho mentálnu vyspelosť maloletý J. nedokázal na kladené otázky primerane a rozvinuto odpovedať. Komunikácia s maloletým prebiehala v pokojnej atmosfére, pričom na odľahčenie situácie bol rozhovor vedený hravou formou. Maloletému bola sprístupnená krabica s hračkami z ktorej si vybral autíčka, čo napomohlo nadviazanie kontaktu. Maloletý J. vedel uviesť, že na rozhovor prišiel s mamou a že otec sa nachádza vonku. Rozhovor sám aktívne nerozvíjal, prevažne odpovedal stručne na položené otázky. Vzhľadom na obmedzené verbálne prejavy maloletého a jeho vek v cieľnom rozhovore nepokračovali. V rámci voľnej hry preukázal primerané schopnosti, vedel pomenovať farby, počítať, pričom preukázal primeranú orientáciu a vývin zodpovedajúci jeho veku.

7. V danom prípade je dovolanie podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 01. júla 2016 upravené v C. m. p. Podľa § 2 ods. 1 C. s. p. sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže ustanovenia § 76 a § 77 C. m. p. neustanovujú inak, dovolací súd na konanie o dovolaní otca aplikoval ustanovenia C. s. p.

7.1. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) účastník, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C. s. p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p. v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie otca je čiastočne dôvodné.

7.2. Dovolateľ v dovolaní namietal prípustnosť dovolania z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP.

7.3. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti.

7.4. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Preto má najvyšší súd posudzovať otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní skôr reštriktívne.

7.5. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05 a aktuálne tiež IV. ÚS 481/2011). Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti EŠLP sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných

pochybení, t.j. vád zmätočnosti vymenovaných v § 420 CSP.

Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok naplňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú funkciu.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8.1. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

8.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8.3. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

8.4. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

8.5. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na

spravodlivý proces.

8.6. V tomto smere dovolateľ namietal odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevysporiadanie sa s námietkami z jednotlivých doplnení odvolania (doplnenia 1. až 4.), rozporuje tiež závery znaleckého dokazovania v kontexte navrhovaného a vykonaného dokazovania.

8.7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8.8. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

8.9. Podľa § 62 ods. 1 až 3 CMP odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

(2) Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.

(3) Ak odvolanie neobsahuje odvolacie dôvody alebo ak sú odvolacie dôvody nezrozumiteľné, súd vyzve odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov.

8.10. Podľa § 63 CMP v odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy.

9. Podľa § 64 CMP odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

9.1. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

9.2. Podľa ustanovenia § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9.3. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, s odkazom na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia

rozhodnutia súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré CSP kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Civilný súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, je povinný tiež zrozumiteľným spôsobom vysvetliť, ako a prípadne prečo sa určitou námietkou nezaoberal. Ak tak súd nepostupuje, porušuje právo účastníka konania na spravodlivý proces garantovaný článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9.4. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav (resp. v mimosporových konaniach skutočný stav) a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo, že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (tu porovnaj § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečenie toho, aby sa zisťovanie skutkového (skutočného) stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 CSP a I. ÚS 350/08).

9.5. Dovolací súd uvádza, že „pánom“ dokazovania je v súdnom konaní súd, on rozhoduje, ktoré dôkazy a v akom rozsahu vykonané budú a zisťuje skutkový/skutočný stav veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003.) Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08). Možno v tejto súvislosti pripomenúť, že aj keď má strana sporu (účastník konania) procesné oprávnenie navrhovať dôkazy, súd nemusí vykonať každý ňou navrhnutý dôkaz. Súď však v rozhodnutí musí vysvetliť, prečo ho nevykonáva. Súď môže nevyhovieť návrhu strany na vykonanie dokazovania len z dôvodu, že navrhnutý dôkaz po a) sa týka skutočnosti, ktorá je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, b) nie je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť a po c) je vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi nadbytočný. Pokiaľ tieto dôvody nie sú dané, súď nevyhovením návrhu na vykonanie dokazovania koná spôsobom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/205/2019).

9.6. V posudzovanom prípade súdy nižších stupňov, pokiaľ ide o odvoláciu námietku nevykonania dokazovania vo vzťahu k nevypočutiu znalca uvedenú požiadavku splnili. Súď prvej inštancie (bod 23. jeho rozhodnutia) zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo tento návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania zamietol, a to z dôvodu nadbytočnosti a nevhodnosti, ktoré prevzal aj súď odvolací (bod 35.) s poukazom na rozhodovanie pri aplikácii § 387 ods. 1 a 2 CSP. Preto v tejto dovolacej námietke nemožno vzhliadať vadu zakladajúcu dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

9.7. Neuniklo však pozornosti dovolacieho súdu, že dovolateľ v doplnení odvolania zo dňa 21. 03. 2025 v časti II. označenom ako nové dôkazné prostriedky (bod 90.) navrhol doplniť a vykonať nové dôkazy uvedené pod bodmi A. až R., čo sám odvolací súď aj konštatuje v bode 13. odôvodnenia: „v priebehu odvolacieho konania otec dňa 21.3.2025 doručil súdu ďalšie doplnenie odvolaniazároveň navrhol doplniť a vykonať predložené dôkazy (pripojenie a oboznámenie sa s ďalšími súdnymi spismi,

lekárskymi správami a výsluchy svedkov)“. Zároveň však nikde v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd sa k týmto návrhom na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania nevyjadruje, ani prípadne neuvádza, že tieto nie je potrebné už vykonať. Nepostačujúce je zdôvodnenia v bode 41. odôvodnenia, že ďalšie argumenty odvolateľa sú pre rozhodnutie vo veci nerozhodné. Tak ako už dovolací súd vyššie v odôvodnení uviedol, v prípade ak súd odmietne vykonať účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (v tomto smere pozri bod 9.4.).

9.8. Preto dovolaciemu súdu nezostalo iné, ako konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces v tejto časti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k navrhnutým dôkazom otca v odvolacom konaní, došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 CSP). Odvolací súd sa v ďalšom vysporiada s uvedeným návrhom otca na vykonanie dokazovania.

10. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.